

CASA GRAN
Nicole Krauss

Traducció:
Ernest Riera
Editorial:
La Magrana
(Barcelona, 2012)
Pàgines: 368
Preu: 21 euros

Nicole Krauss
en un carrer del seu
Manhattan natal
JIM COOPER / AP

La memòria i el temple

Nicole Krauss és una jove escriptora nord-americana, nascuda a Manhattan l'any 1974. Entre les noves generacions d'autors dels Estats Units, ella i el seu marit, Jonathan Safran Foer (Washington, 1977), ocupen un lloc molt destacat, ambdós han estat escriptors precoços i d'èxit primerenc—Foer ha vist les seves dues primeres novel·les adaptades per Hollywood—, cosa que els ha fet guanyar molta presència a la premsa cultural nord-americana; són col·laboradors de les revistes *The New Yorker*, *Esquire* o *Harper's*, on han publicat poemes, reportatges i contes molt celebrats. Algunes de les preocupacions de la narrativa de Krauss poden relacionar-se amb la narrativa del seu marit: la preocupació pel passat, pel dolor heretat del llinatge jueu —la desposseïció, la pèrdua—, a més del joc amb les estructures narratives, portat fins al paroxisme per Foer,

Família viatgera

La mare de Nicole Krauss és anglesa. El seu pare és nord-americà i es va criar parcialment a Israel. Nicole va néixer a Nova York, a Manhattan, però es va criar a Long Island, l'illa que hi ha al sud de la ciutat. Els pares de la mare, avis de l'escriptora, van néixer a Alemanya i a Ucraïna i van emigrar a Londres. Els avis paterns provenien d'Hongria i de Bielorússia. A ells està dedicada la segona novel·la de Nicole, *La història del amor*. A més, Nicole Krauss ha estudiat a la Universitat de Stanford, a la d'Oxford i al Courtauld Institute of Art de Londres.

però molt més contingut —encara que també exigent amb el lector— per Krauss, com ens ho mostra aquesta última novel·la, la primera que d'aquesta autora s'ha traduït al català.

Un escriptori és l'objecte que reuneix unes històries aparentment disperses, les d'uns personatges dolguts, incapaçs de tirar cap endavant les seves vides, però tanmateix terriblement vius, capaçs d'atreure els éssers que els envolten. La Nadia és una escriptora que durant tota la seva joventut només ha sabut fer de la seva feina l'única possibilitat de plenitud; tota la resta de coses —l'amor, una família, les relacions socials— se li han escapat, només ha continuat amb ella un vell escriptori que li va regalar un poeta xilè, un moble que, segons li va dir, va pertànyer a García Lorca. El poeta xilè va ser assassinat per la dictadura de Pinochet, però molts d'anys després, la filla del poeta, des de Jerusalem, es presenta per recuperar aquest moble, el qual té dinou calaixos, un sempre tancat. La pèrdua del moble serà per a Nadia un daltabaix considerable, potser el comiat més dolorós que ha afrontat.

La segona història sembla al principi que no té res a veure amb la primera: un pare s'adreça al seu fill, Dov, retornat a Israel com a jutge anglès, i li adreça un monòleg rabiós, contradictori i vibrant, donant a aquesta part del llibre una dimensió molt aconseguïda. Després descobrirem qui va lliurar l'escriptori de Lorca al poeta xilè, Lotte Berg, a través del seu marit anglès, Arthur Bender, que ens explica com la seva dona va arribar a Londres des d'Alemanya, sent només una nena escapada de l'horror dels camps nazis, els quals van posar fi a la vida dels seus pares. Després la narració ens presenta una jove nord-americana que ha vingut a Oxford per estudiar literatura, tot i que s'enamora d'un dels germans Weisz, en Yoav, membre d'una família fatalment dominada pel seu pare, un antiquari famós, la genialitat del qual rau a ser capaç de localitzar peces espoliades pels nazis, objectes recordats amb nostàlgia infinita pels seus primers propietaris i els seus fills. I, finalment, un altre ancià tracta d'esbrinar com la seva dona va aconseguir l'escriptori l'any 1948 i per què el va donar al poeta xilè dues dècades després.

Casa Gran és sobretot un llibre sobre la memòria i l'oblit, i la manera en què els homes i les dones anem construint la nostra identitat a través de les pèrdues. La casa gran a la qual fa referència el títol és el Gran Temple de Jerusalem, cremat sota el poder dels romans, perdut per sempre i només present en la memòria dels llinatges. Nicole Krauss és una escriptora de raça, moralment imaginativa. Hem de celebrar el seu descobriment amb tanta emoció com agraïm la millor literatura. *